

Беларус

ГАЗЭТА БЕЛАРУСАЎ У ВОЛЬНЫМ СЪВЕДЕ

ЦАНА — PRICE \$ 1.00

BIELARUS — BYELORUSSIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
POST ADDRESS: BIELARUS, P. O. BOX 109, JAMAICA, N. Y. 11431. Tel.: (212) 380-2036

Год. XXVII, № 249

New York, January — Студзень 1978

Vol. XXVII, № 249

ТРЭІЦІ ГАДАВЫ БЕЛАРУСКІ ФЭСТЫВАЛЬ У ЦЭНТРЫ МАСТАЦТВАУ ШТАТУ НЬЮ ДЖЭРЗІ АДБУДЗЕШЧА У СЫБОТУ 20 ТРАВЕНЯ 1978 ГОДУ. ДАКЛАДНЫЯ ВЕСТКІ У НАСТУПНЫХ НУМАРОХ "БЕЛАРУСА" И ПРЕСАВЫХ КАМУНІКАТАХ.

ЗА БЕЛАРУСКІ ФЭСТЫВАЛЬНЫ КАМІТЭТ

В. КІПЕЛЬ

ДРУГАЯ СУСТРЭЧА БЕЛАРУСАЎ АЎСТРАЛІІ

Сыднёй 29 сіння 1977 году. Залія Беларускага Грамадзка-Культурнага Клубу запаўнеца людзьмі, за якіх шмат хто знаходзіцца тут упрыжышу — гэта нашыя госьці з Адэляйды й Мэльбурну, што прыбылі на Другую Сустрэчу Беларусаў Аўстраліі. Вітаемся, знаёміся, хадія шмат гасцей маюць тут знанёмы і прыязнеля ўшчэ з дому або з Нямеччыны, але гадамі не спатыкаліся. Чуваша воклікі, съмех, у залі гудзіць, як у вульпі.

Гутаркі аднак сціхаюць, калі сп. М. Зуй, старшыня Выканальнага Камітэту Федэральнаі Рады Беларускіх Арганізацый у Аўстраліі, якая Сустрэчу арганізавала, пачаў сваё ўступнае прывітальнае слова.

Праграма афіцыяльнага адчынення Сустрэчы кіраваў сп. М. Лужынскі, сакратар ФРБАА, і на ягоную просьбу а. Георг, настаяцель Параход Беларускага Аўтакефальнаса Праваслаўнай Царквы Св. Апостала Пятра й Паўла ў Адэляйдзе распачаў Сустрэчу малітвай і багаславенствам, а царкоўны хор працягнуў „Войча наш”.

Ад Беларусаў Сыднёю вітаў гасцей д-р Язэп Малецкі, намеснік старшыні Беларускага Грамадзка-Культурнага Клубу — арганізаціі, што гуртует ўсіх Беларусаў незалежна ад розніцы іхных палітычных паглядаў ці рэлігійных пачуцьцяў. Вітаў Сустрэчу таксама сп. Аркадзь Качан, каардынатор Беларускага Радыёвага Камітэту, што нідаўна вітаў гасцей з Ангельшчыны. З пачуцьцем удзічнасці ўспамінаў ён цепляя братэрскі дачыненін, якія былі выяўленыя да яго там, ды выказаў шчырую падзяку ўсім тым, што ахвяравалі для Беларускага радыя свае грамафонныя беларускія кружэлкі.

З гасцей вітаў Сустрэчу праф. Гіапаліг Паланевіч, які разам із сп. Аляксандрам Корбутам прыбыў сюды з далёкіх Задзіночных Штатаў Амэрыкі. Проф. Паланевіч перадаў прывітальні ѹ пажаданін ад узелніка Першас Сустрэчы праф. А. Адамовіч ды ад Беларускага Інстытуту Навукі й Мастацтва, пра дзеянасць якога коротка пайнфармаваў прысутных. Ён падчыркнуў той бясспрочны факт, што нас мала што дзеўліць, але шмат што лучыць і ў ЗША. Навоні ўсе Беларусы выступаюць адзіным фронтом, што дзея пазытыўных вынікаў. Найлепшым доказам гэтага, на ягоную думку, супольна ладжаны Беларускі Фэстываль у Нью Джэрзі.

Ад гасцей з Мэльбурну Сустрэчу падала сп. Л. Яцкевіч, старшыня Беларускага Цэнтральнага Камітэту ў Вікторы. Яна зазначыла, што ідэя падобных сустрэчаў паўсталі ў 1975 годзе, там-же ёй адбылася першая з іх, якая пераканала суродзічай ад вілайкі вартасты Сустрэчы для ажыўлення наша нацыянальнае дзеянасці ды цэмантавання беларускага эміграцыі ў Аўстраліі.

Ад суродзічай з Паўдзеннай Аўстраліі прамаўляў сп. К. Станкевіч, старшыня Царкоўнае Рады ў Адэляйдзе. Паводле ягоных словаў, асноўнымі падвалінамі наша дзеянасці ў Аўстраліі павінна быць адзінства, якога ў поўным значэнні гэтага слова дабіліся Беларусы Адэляйды. Усе прамоўцы жадалі Сустрэчы як найлепшых поспехаў.

Ад прысутных у залі выступілі

сп. А. Булаўскі й сп. Шаўчоў. Адэляйдзкі беларускі хор пад кіраўніцтвам сп. М. Бурноса й жаноцкі квінэт з Мэльбурну выканалі некалькі беларускіх песьняў. Афіцыйная адчыненне Сустрэчы закончылася прыпяяннем прысунутым нашага нацыянальнага гімну „Мы выйдзім шчыльнымі радамі”.

У залі ўзноў загудзела... Госці й гаспадары заселі за сталы да супольнае вячэры.

Пятніца 30 сіння была цалкам прысьвечаная адпачынку. У прыгожай гарыстай масцоўасці за горадам у парку была зарганізаваная падыходамі слабага ветрыку. Парк быў адчынены вылучна для наша группы, дык месца хапала ёміна было чуцца, як у сябе ў хаце. Хаця прысутныя былі раскінутыя групкамі пры сталах, застаўленых для пачастунку, але нікто доўга пры іх не застаўся, а адведваў суседнія сталы. Ня было канца гутаркам, пазаваньням для фотадымкаў. Знайшліся ахвотнікі для песьні. Душа гэтага групы быў сп. М. Бурнос. Напэўна, упяршыню ў гэтай даліне перад цудоўнымі Блакітнымі горамі паплыла мэляндыйная беларуская песьня. Неўзаметку наскочыла 4-я гадзіна, людзі пачалі, хоць і неахвотна, сядыць у спэцыяльнай для нас аўтобусы. Колькі нас усіх было на маўзцы, ня лічыла, але ўпэўненая, што для кожнага гэты дзень застаўца наддоўга ў памяці.

Субота 31 сіння была днём працы й прыемнасці, бо днём адбываліся нарады, а вечарам быў зладжанія Навагодні Баль. Нарады пачаліся з пайдня. Іхным заданнем было праслаухаць справаздачу ўступаючага Выканальнага Камітэту Федэральнаі Рады Беларускіх Арганізацый у Аўстраліі, справаздачы дэлегатаў пасабных арганізацый, разгледзець праект статуту ды выбраць новы Выканальны Камітэт.

Із справаздачы Выканальнага Камітэту вынікала, што Федэральная Рада мае адзінцацца сбороў (арганізацый): 1. Беларускага Аб'яднання ў Новай Паўдзеннай Валі, дэлегатам якога быў сп. М. Лужынскі; 2. Беларускага Цэнтральнага Камітэту ў Вікторы — дэлегат сп. М. Ні-

кан; 3. Беларускі Грамадзка-Культурны Клуб у Сыднёі — дэлегат сп. В. Сыцоарт; 4. Беларускага Аб'яднання ў Аўстраліі — сп. М. Зуй; 5. Беларускага Кааператыва ў Вікторы — сп. І. Сідлярэвіч; 6. Прыход Беларускага Аўтакефальнай Праваслаўнай Царквы ў Адэляйдзе — сп. К. Станкевіч; 7. Беларускі Радыёвы Камітэт у Сыднёі — сп. А. Качан; 8. Беларускі Жаноцкі Камітэт у Вікторы — сп. О. Слесарэвіч; 9. Беларускага Аб'яднання ў Паўдзеннай Аўстраліі — сп. Я. Ролсан; 10. Беларускі Вызвольны Фронт — сп. А. Алехнік; 11. Арганізацыя Незалежнікаў у Н.П.В. — сп. Л. Дзядуля.

Із справаздачай дэлегатаў паасобных арганізацый было ясна, што ў балышыні выпадкаў яны стараліся супрацоўнічаць у ладжанінай нацыянальнай сывяткаванняй, розных іншых імпрэзаў ды ў рэпрэзэнтациі навонікі. Асабліва палажэнне існуе ў Адэляйдзе, дзе да гэтага часу ўсе Беларусы былі згуртаваны ў парахві БАПЦ, якія вяла актыўную рэлігійна-грамадзка-культурную дзеянасць і дабілася вельмі добрых вынікаў, але не змагла ахапіц усіх галінаў жыцця. І таму некалькі месяцаў назад было створана Беларускага Аб'яднання Паўдзеннай Аўстраліі, галоўным заданнем якога будзе рэпрэзэнтация пасадаў БАПЦ, якія вяла актыўную рэлігійна-грамадзка-культурную дзеянасць і дабілася вельмі добрых вынікаў, але не змагла ахапіц усіх галінаў жыцця. І таму некалькі месяцаў назад было створана Беларускага Аб'яднання Паўдзеннай Аўстраліі, галоўным заданнем якога будзе рэлігійна-грамадзка-культурную дзеянасць і дабілася вельмі добрых вынікаў, але не змагла ахапіц усіх галінаў жыцця.

Некалькі важнейшых дасягненняў із справаздачай дэлегатаў іншых арганізацый. Гэтак Беларускі Цэнтральны Камітэт у Мэльбурне прыўзялі актыўны ўздел у дзеянасці Камітэту Паняволеных Народаў, што ладзіць палітычныя і іншыя даманстрацыі, паходы й міжнародныя спаканьні. У Мэльбурне першымі ў Аўстраліі вяліся беларускі Радыёвы перадачы, якія ёсць надзея хутка аднавіць. Тут-же існуе ў Беларускага Кааператыва.

Радыёвыя перадачы ў Сыднёі атрыманыя дзеянасцю старанням Беларускага Аб'яднання ў Новай Паўдзеннай Валі. Аб'яднанне гэтага належыць да галоўнае арганізацыі Ethnic Community Council. Нядзяўна створаны Беларускі Радыёвы Камітэт у Сыднёі перадаў ужо 80 падгайдзінных радыёвых праграмаў, а прадстаўнік гэтага Камітэту ўваходзіць у склад Выканальнага Камітэту арганізацыі Ethnic Community Council.

(Заканчэнне на 2-ой бачыне)

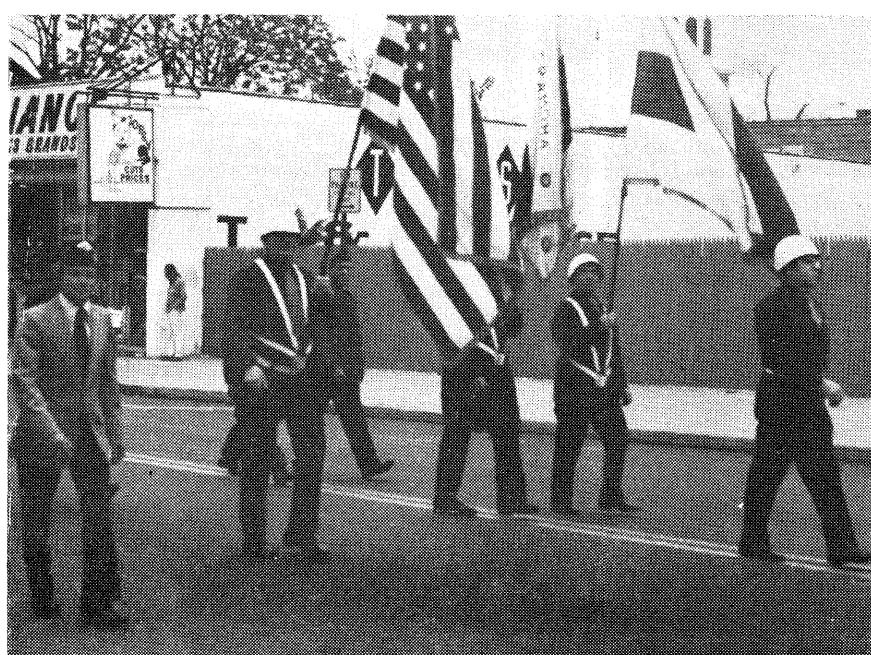
УГОДКІ СЛУЦКАГА ФРОНТУ БНР Ў НЬЮ ЁРКУ

У Нью Ёрку адзначэнне ўгодкі Слуцкіх падзеяў было арганізавана мясцовым аддзелам БАЗА і адбылося 12 сінняння 1977 году. Др. В. Кіпель быў асноўным дэкладчыкам, а з прынагоднымі заўвагамі ў развязаннімі выступілі: сп. лейт. У. Курыла, М. Кунцэвіч, старшыня аддзелу БАЗА, ды інш. Асноўная тэза рафэрату В. Кіпеля была гэтак:

Перш-наперш дакладчык адпоміў, што грамадзтва паступова пачынае ўжываньне правільныя тэрміны для азначэння падзеяў на Случчыне — ў лістападзе 1970 году, а гэта — Слуцкі фронт Беларускага Народнае Рэспублікі, а на Слуцкага падзеяў — 1971 год.

ВЭТЭРАНСКАЯ ХРОНІКА

ПАРАД СЫЦЯГОЎ У НЬЮ БРАНСЬВІКУ

Сыцяжная варта беларускіх вэтэранаў на Парадзе

Фота: А. Дубягі

У недзялю 6 лістапада 1977 году ў рамках сівяткавання 200-годзідзя зоркаў і палосак (эмблемы амэрыканскага дзяржаўнага сцяга) адбыўся ў Нью Брансвіку вялікі Парад Сыцягоў. Арганізавалі Парад Амэрыканскія Вэтэраны замежных войнаў. У Парадзе прынялі ўдзел вайсковыя фармацыі й сцягі гаражных вартаў, пачынаючы ад ветэранаў, і канчоючы наймалодшай скончкай арганізацыі. Рытм Параду быў вылучна прамілтарны, а аркестры грали толькі паходныя маршы. Маршрут Параду пачаўся ў Гайлэнд Парку, прайшоў вуліцамі Нью Брансвіку ўздоўж сцяга, заткнага горла, што на мог вымавіць слова „Беларусы”, тады калі назоўваліся іншых нацыянальнасцяў аўтамабіль.

Першы рад у залі занялі штатыўныя сцягі й сцягі ўзракаўскіх нацыянальных эміграцыяў. Пасля розных цырымоній адбылася прэзентацыя сцягаў перад публікай. Прадстаўляючы сцяжнія вартаў, пачынаючы ад ветэранаў, і канчоючы наймалодшай скончкай арганізацыі. Рытм Параду быў вылучна прамілтарны, а аркестры грали толькі паходныя маршы. Маршрут Параду пачаўся ў Гайлэнд Парку, прайшоў вуліцамі Нью Брансвіку ўздоўж сцяга, заткнага горла, што на мог вымавіць слова „Беларусы”, тады калі назоўваліся іншых нацыянальнасцяў аўтамабіль.

Першыя рады ў залі занялі штатыўныя сцягі й сцягі ўзракаўскіх нацыянальных эміграцыяў. Пасля розных цырымоній адбылася прэзентацыя сцягаў перад публікай. Прадстаўляючы сцяжнія вартаў, пачынаючы ад ветэранаў, і канчоючы наймалодшай скончкай арганізацыі. Рытм Параду быў вылучна прамілтарны, а аркестры грали толькі паходныя маршы. Маршрут Параду пачаўся ў Гайлэнд Парку, прайшоў вуліцамі Нью Брансвіку ўздоўж сцяга, заткнага горла, што на мог вымавіць слова „Беларусы”, тады калі назоўваліся іншых нацыянальнасцяў аўтамабіль.

Першыя рады ў залі занялі штатыўныя сцягі й сцягі ўзракаўскіх нацыянальных эміграцыяў. Пасля розных цырымоній адбылася прэзентацыя сцягаў перад публікай. Прадстаўляючы сцяжнія вартаў, пачынаючы ад ветэранаў, і канчоючы наймалодшай скончкай арганізацыі. Рытм Параду быў вылучна прамілтарны, а аркестры грали толькі паходныя маршы. Маршрут Параду пачаўся ў Гайлэнд Парку, прайшоў вуліцамі Нью Брансвіку ўздоўж сцяга, заткнага горла, што на мог вымавіць слова „Беларусы”, тады калі назоўваліся іншых нацыянальнасцяў аўтамабіль.

На ўрачыстай акадэміі Слуцкага збройнага чыну, што адбылася ў Нью Брансвіку 27 лістапада летасі і пра якую пісалася ў папярэднім нумары „Беларуса”. Чытае рэфэрат лейтэнант Уладзімер Курыла. Пры амэрыканскім і беларускім сцягох стацьі лейтэнант Мікалай Войтакаў, лейтэнант Аляксандар Койка. Пры беларускім нацыянальным сцягу — сабры Арганізацыі Беларуска-Амэрыканскага Моладзі ў Нью Джэрзі Наталія Русак і Юрка Кінель.

Фота: А. Дубягі

аж да ліпеня 1920 году ніякае беларуское савецкае рэспублік

ЁСЦЬ ТАКІ ГОРД МАНЧЭСТАР

Адарваныя ад роднае глебы, мы стаіліся вандроўнікамі па цэлым сьвеце. Усёды, у які куток мы не заглянем, знаходзім Беларусай. І ўсе мы, дзе-б мы не пасяліліся, хо-чам ведаць, як жывуць нашыя су-родзічы ў іншых мясцох, як гуртую-юць, і ці наагул гуртуюцца ў свае нацыянальныя групы й арганіза-ціі, як супрацьдзеяць небясьпены асыміляціі, як узгадоўваюць сваіх дзядзей? Ёсьць штораз больш такіх, што наведваюць большыя й меншыя асяродкі беларускае эміграцыі, тлу-мачучы гэта тым, што „дзе жывуць Беларусы — там і нашая бацькаў-шчына!”. І таму едуць Ньюёркаўцы ў Эўропу, Аўстралію, Канаду, а тэя-еудуць да нас у Нью Ерк.

Ніжай хачу падзяліцца з вамі, паважаныя чытачы, сваймі ўражаныямі з нядайнага наведаныя ан-гельскага гораду Манчэстар, дзе жывуць больша групою й нашыя суродзічы.

200 міляў на поўнач ад Лёндану, злучаны каналам з Ірландзкім морам, ляжыць партовы й вельмі пра-мысловы горад Манчэстар. Налічвае ён 700 тысяччай жыхароў, мае свой аэрадром і шмат хвабрыкаў розных машынай, як лікаматывай, грузавікоў, самалётай, хімічных і тэкстыльных, нафтавия рафінэры й інш. З культурных установаў тут ёсьць універсітэт, гістарычны й прыродаведны музей. Горад дае шырокія магчымасці для заработка і таму лік жыхарства ягонага ўсь-цяж рашце. Пасыль Першай съветавай вайны звязаліся тут эмігранты з Эўропы: Палакі, Украінцы, былі пэўне-ж і Беларусы, але свае клю-бы мелі толькі дзіве першыя групы.

Пасыль Другое съветавае вайны лік эмігрантаў з Эўропы павялічыўся, між імі былі й съведамыя Беларусы, якія й началі наладжаваць сваё арганізацію жыцьця. З часам паўстаў у Манчестары Аддзел Згуртаваныя Беларусаў у Вялікабрытаніі (Галоўная Управа месціцца ў Лёндане), Аддзел Беларускага Аўдзінанія Хрысціянскіх Работнікаў, які з часам замёр, пазней паўсталі тут яшчэ адна арганіза-ція — Беларускі Вызваленны Рух.

Беларускае грамадзкае ў ролігіяне жыцьцё сканцэнтравалася ва-кол царкоўных прыходаў. Больш ве-стак я мела нагоду здаўцца пра жыцьцё Беларусаў з прыходу Беларускай Аўтакефальной Праваслаўнай Царквы Жыровіцкай Божая Маці, настаяцелем якой, як і настая-целем БАПЦ на ўсю Ангельшчыну, ёсьць а. Пратаярэй Янка Абабурка.

Завілістая дарога прывяла а. Янку Абабурку з роднае мясціны спад Клецку, а пасыль шрагу пры-пинікай у дарозе, у Заходнюю Немеччину. Там у горадзе Карльсруга на просьбу Уладыкі Васіля, ён быў рукалаложені Украйніскім Мітра-плітам Ніканорам — галавой Украін-ской АПЦ Царквы — у сан съвтара для БАПЦ Царквы. Пазней пераехаў у Ангельшчыну ў аbstаліяваўся ў Манчестары. Тады Беларусы на ме-лі яшчэ сваё царкоўнага будынку й на было гэтак лёгка яго пры-дабаць. Багаслужбы адбываліся ў ан-

Айцец Янка й Матушка Кацярына Абабуркі

гліканскай царкве Св. Пятра й Паўлы, а часта й у часоўні-пакой ў памешканыя съвтара.

І толькі пасыль 9-ёх гадоў Беларусы дацакаліся свае царквы ў сваім собсці будынку. Сталася гэта ў 1971 годзе. На высьвячэнне беларускай царквы Жыровіцкай Божая Маці прыбыў з Бэльгіі беларускі съвтар Аўгент Смарчук. Беларускай царквойнае, а разам з тым і грамадзкае жыцьцё пачало ўзміняцца пад руспілівай апекай шчыгра адданага настаяцеля а. Янкі Абабуркі. Ягонае жыцьцё вяло спадарожніцы матушкі Кацярыны. Пра развіццё царкоўнага жыцьця можа съве-дчыць ужо тое, што найбольш ах-вярнія прыхаджане ў съвтары быў ўзнагороджаны пахвалынімі граматамі беларускімі царкоўнымі ге-рархамі.

У царкоўнай залі хапае месца для супольных сустрочай. Тут зьбіраюцца паравіяне на супольную каляднюю Кудцыю, тут пасыль ўсяночнай і пас्लячыннай Пасхі — разглажываюцца, як адна сям'я, разам моліцца, съвяткуюцца, разам сядкоўца з трапезныя сталы. Тут таксама адбываюцца съвяточныя акадэміі на ўгодкі 25 Сакавіка, памінкі для Случчакоў і розныя сходы.

Бязумоўна заслугай усіх паравіяне было набыццё ў аbstаліява-нія царквы ў залі, але мне здаецца, што душою ўсе гэтае дзейнасці быў сам настаяцель а. Янка Абабурка, выдатнай памочніцай якога быў яшчэ матушка Кацярына. Гэта яна сваймі рукамі выпляляла шырокія каронкі рознымі ўзорамі, каб аздобіць імі распісныя ёю-ж ручнікі ў царкве (а іх там не малы лік, кажа-на ікона атуленая падобным ручніком), усе аналоі й аналойчыкі па-крытыя сарвіткамі, вышытымі ў абрыванымі ручнікімі каронкамі таксама матушкай. А ўзоры мела яна ў сваій галаве, рознакалерныя лутавыя ў паліявія краскі з баш-каўшчынамі з любасцю перанесла на гэтыя сарвіткі. Тут рамонкі ю макі, пралескі ю васілкі ўва ўсіх адценнях колераў. Я ведаю, коль-кі на гэта спатрэблілася пільнай і ру-

пілівай працы. І праца гэтая не за-трачана, яна сплачваецца кожным малельнікам, кожным наведвальнікам царквы. Мне вельмі спадабала-ся царква ў Манчэстары. І хоць яна мае багатых залатых царкоўных прыбораў ні дарагіх крышталных кандолябраў, яна дзе ўсё пышныя ду-ховы прытулак кожнай беларускай сям'і манчестарцаў.

— Вялікі патрыёт наш съвтар Янка Абабурка, ён не атрымоўвае ніякое заплаты ад Царкоўнай Рады, а навет дакладае свае собсці заробленыя грошы, — пры гутарцы вы-казаўся адзін з паравіяне. Як я, таксама пазынь, даведалася, ён, апрача Манчестару, аблугуўвае яш-чэ дзіве паравіх БАПЦ — у Брадфордзе ў Нотынгеме, служачы ў кожнай з іх уперамешку раз на месец, а ў Манчэстары два разы. На працьцівніце зарабляе съвтар, працуячы навет у суботы, і гэта ў начину пару, так што перад вы-ездам у суседні паравіх адпачы-на-сон ягоны вельмі кароткі або ю нікі.

Любяць і ёні звіяцца сваёго паставара манчестарцаў й самі стараюцца, як мага, дапамагаць им. Добры цар-коўны хор мае царква ў дайнай Царкоўнай Рады із старшынём ей-ным Хведарам Кажаневічам ды цар-коўным старастам Уладзімерам Гіньком. Гэта-ж якраз яны абодвы спаткалі нас (мяне ё маю спадарожніцу Раісу) на аўтобуснай станцыі, прыймалі ў сваіх (прайду скажаў-ши вялікі і прыгожы) домах, шчодра гасцілі ў яны-ж, як мы ад'яжджалі, адвезілі нас узноў на туто-ж станцыю. Спаткала я ў паміж манчестарцамі сваіх бывших вучняў. Шмат іх было на май ве-ку. Сустрэча з імі пасыль звыш 35 гадоў вылілася ў вельмі мілую бя-седу. Прыемна было даведацца, што яны сяньня на відчых становіш-чах грамадзкага жыцьця.

Ёсьць яшчэ ў Манчестары й Беларускі Клуб, які таксама змаглі мы наведаць. Патрэбная гэтая пры-бытковая ўстанова, даход з якой ідзе на грамадзкія патрэбы. Мощна шкаду, што яня было ўжо часу на-відца, другую беларускую царкву ў Манчестары, якая знаходзіцца пад грамадзкай юрыдыкцыяй. Ейны на-стаяцель, а. Міхась Іскрыцкі, як мя-не паведамілі, Беларус. Не ўдалося сутыкніцца з моладзі ў царкве, яе шмат, як і ў нас у Амэрыцы. Але з сынам сп. Уладзімера Гінька, за-міламінам аматарам-электрамеханікам, маю спадарожніца правяла да-жайшную гутарку ў здзвівіла яго неспадзянавым адкрыццем, што існуюць на Захадзе ў беларускія грамафонныя кружэлкі. І адну з іх, наспіваную Данчыкам Андрющынам, і купіў яму ягоны бацька.

Застаўніца доўга ў памяці нашай ўсіх звіяцца словы а. Пратаярэя Янкі: „Вельмі радасна было вітаць Вас — гэта з далёка Амэрыкі ў нашай ўспілай хатцы ў бацькі Вас у на-шай царкве. Яна бедная, але нашая нацыянальная, гэтым здабыткам мы пешымі ўзялімі дзяляем Богу за Ягоную Ласку ў Міласэрдзе!”.
3. Станкевіч

Нам здалося:
слова — проста гукі.
Сядзі іх
патрэбнага няма...
Вочы —
толькі вочы.
Потым —
рукі.
Потым —
вусны.
Потым —
цишыня.

Людміла Забалоцкая таксама вы-бірае тэмы пэрсанальнага характа-ру. Шмат ейных твораў захварбаваныя настроем юначества мэлянхоліі, у выяўленім кантрастве да самапэ-ўнага алтымізму бальшыні ейных сучаснікаў. Вось адзін з ейных вершаў:

Журботна выклякотвалі буслы,
І поўнілася раніцаю вёска...

ФОНД ВЫДАНЬНЯ ЎСПАМІНАЎ ЗА БЕЛАРУСКАГА ЖЫЦЬЦЯ

Дарагі Суродзічы!

10 лютага 1978 году споўніцца 75 гадоў ад нараджэння ў 55 год на-цыянальна-грамадзкай дзеянасці др. Вінцэнта Жук-Грышкевіча, Старшыні Рады БНР.

Заміж адзначаныя гэтых угодкаў публічнай бяседай, Угодкавы Грамадзкі Камітэт заснаваў, на жаданье самога Юбліяра, Фонд Выда-ваньня Успамінаў з Беларускага Жыцьця. Аб патрэбе ў значанні выдаваньня гэтых успамінаў для беларускай працы дасыць вія-чыненіе сам Юбліяр у адмысловы артыкуле.

У Фонд Выдаваньня Успамінаў з Беларускага Жыцьця ўваходзіць, між іншымі: Старшыня Беларускага Інстытуту Навукі й Маствацтва ў Канадзе і на адрыс Старшыні Ўгодкавага Камітэту з азначаным — „На Фонд Успамінаў з Беларускага Жыцьця”.

Чыкі выпісваць на: Byelorussian Institute of Arts and Sciences, Canada, P.O. Box 1436, Ottawa, Ont. Station B, Canada. K1P 5P6, або Mr. Janka Survilla, Mountain Rd., R.R. 2, Luncerne, Que., Canada J9H 5E1.

Атава, студзень 1978 г.

УГОДКАВЫ ГРАМАДЗКИ КАМИТЕТ

чкі Беларускі Валі Шэлест і Ўкраінца Багдана Стуса, з Украінцамі Аляксандрам-Антонам, сынамі Дзі-ды і Уладзімера Каштанюкоў. Пасыль шлічу адбылося вялікіе пры-няцце ў Украінскім Цэнтры, на якім была ў ладнай група Белару-саў, прыяцеляў бацькоў маладой. Шлюб і вясельле адбываліся паводле ўкраінскіх народных звычаяў.

Маладажоны маюць закончаную вышэйшую асвету. Маладая добра ведамая чытачом „Беларуса” з ей-ных ранейшых удзелу ў беларус-кіх імпрэзах. Сям'я Шэлестаў-Стусаў рэгулярна падтырмівае беларускія нацыянальныя съвятаваніні. Сям'я Стусаў ёсьць прыкладам мяшанага нацыянальна-сужэнства. Трэба спадзівацца, што ў маладай пары на будзішай урадзе горшай у падтырмо-ўваны беларуска-украінскай друже-бы ў супрацоўніцтва. Іхныя прыя-целі ўзнагароджаныя жадаюць ім шмат шчасця ў дойгага супольнага жы-цьця.

Н.

НОВАЯ БІБЛІЯТЭКА У ТАРОНЦЕ

Летася 2-га лістапада адкрылася ў Таронцы, Канада, новая цэнтра-льная бібліятэка, што знаходзіцца ў цэнтры гораду пры вуліцы Янкі, адзін квартал вышэй на поўнач ад вуліцы Блур.

Прыгожы пяціпавярховы ў мадэр-нім стылі будынак каштаваў звыш 30 міліёнаў даляраў. Гаспадары хва-ляща, што свайм размежаванымі — гэта адзін з найбольшых біблія-тэчных будынкаў съвету.

У прысутнасці сотняў прадстаў-нікаў навукавага, культурнага і гаспадарскага съвету гораду ў пра-вінцыі адкрыла бібліятэку літэ-рант-губэрнатар Антарыя сп. П. Макгібонс. Ад мясцове беларуское грамады прысутнічаў сп. К. Акула.

У новай бібліятэцы, на пятым па-

версе, у ваддзеле „Мовы” (тут лі-таратура ў сямідзесці розных мовах) ёсьць і беларускі, тымчасам вельмі сціплі аддзел. Райм напышыў суродзічам на толькі беларускія кнігі, але і патрабаваць розныя творы, выда-зены на эміграцыі ў бацькаў-шчыне. Гэта-ж падтырмівае беларускую супрацоўніцтва. Іхныя прыя-целі ўзнагароджаныя жадаюць ім шмат шчасця ў дойгага супольнага жы-цьця.

К.

ЧАКАЕМ І АД ВАС АХВЯРЫ

НА ВЫДАВЕЦКІ ФОНД

„БЕЛАРУСА”

якім яна трактуе тэму, тутака тэму адраджэння, дапасоўваючы струк-туру вершу да ягонага зъместу, каб стварыць гарманічную цэласць:

Вясною раннім з ціхім съмехам
расыце съвято ў душы маёй.

